

PROHIBIT NO JUGAR

24 - 26
SETEMBRE

FESTIVAL TNT

ARTS VIVES I
NOUS FORMATS
TERRASSA

WWW.TNT.CAT

PRESENTACIÓ

Prohibit no jugar. Aquesta és una de les frases que es poden llegir al cartell d'enguany. Una provocació, un estranyament, un petit ensurt. Un joc de paraules per combatre l'apatia d'aquest present. Una prohibició que acaba esdevenint una invitació. També una profanació: el que normalment serveix per limitar, aquí obre una possibilitat. A risc de sonar naïf, jugar és una de les formes més serioses d'imaginar altres mons. Com els cèlebres eslògans situacionistes —«No trebal·leu mai» o «Sota les llambordes, la platja»—, el cartell d'enguany busca interrompre la normalitat, aturar l'atenció un segon i obligar-nos a tornar a llegir.

I és que una de les voluntats del TNT d'enguany és fer-se visible a la ciutat. Per això neix **TNT a les places**: una crida a sortir de casa per baixar a jugar, ballar, respirar o deixar-se portar. Sis espectacles de formats i llenguatges diversos ocuparan places i espais en un conjur d'allò col·lectiu. **La Chachi** torna a Terrassa per sacsejar els carrers amb una de les seves peces més aclamades, **Taranto Aleatorio**, que retorna el flamenco a l'ús comú: quotidià, irreverent i imprevisible. **Kms of Resistance** del creador marroquí **Mehdi Dahkan** és un intens exercici coreogràfic on la respiració deixa de ser un gest íntim per convertir-se en una experiència compartida. La **María García Vera** presenta un solo profundament personal, fet amb humor, intel·ligència i connexions improbables, a la cerca d'un camí que ens alliberi de la deriva mentre observem el cel damunt els nostres caps: **la Vía Láctea**. També podrem veure **La luz del lobo no pesa**, d'en **Pere Jou** i l'**Aurora Bauzá**, una instal·lació musical i lumínica que transformarà el parc Vallparadís convidant-nos a habitar-lo d'una manera diferent (un passi, a més, comptarà amb la participació del Cor de Montserrat de Terrassa). Completen la programació a l'espai públic dues propostes per a tots els públics que es podran veure en diferents espais de la ciutat: l'exfutbolista **Checho Tamayo** porta **Oxímoron**, una peça participativa que desdibuixa les fronteres entre l'art i l'esport per convertir l'emoció i la diferència en un llenguatge compartit; mentre que **Granotes al cel, aigua a la terra** de la **Banda Esfèrica**, convoca la força dels cossos per afrontar la vida amb optimisme i, de pas, cridar la pluja.

Com sempre, el festival ocuparà també els teatres i espais menys convencionals de Terrassa. El Teatre Alegria acollirà tres peces que, des de llenguatges molt diferents, s'enfronten a les contradiccions del present. La **María Jurado** estrena **Angelical**, una creació que qüestiona la figura de l'àngel, tan present en l'imaginari contemporani com dipositari de valors que entronquen amb la bondat, la puresa o la perfecció. **Atresbandes** presenta **Impossible imaginar res**, una proposta que, entre la imaginació i la realitat, es pregunta si encara és possible imaginar el futur sense caure en el pessimisme. Per la seva banda, **Clap & Slap**, d'**Agniete Lisičkinaite** i **Igor Shugaleev**, reuneix sobre l'escenari dos artistes de Lituània i Bielorrússia, països situats en costats oposats de la guerra que continua assolant Ucraïna. Aquest diàleg, gairebé inimaginable en l'esfera política, troba en el teatre la possibilitat d'existir. Les tres peces hibriden cos, imatge i pensament per convertir l'escenari en un espai de reflexió compartida.

Les propostes més radicalment personals arriben de la mà de la **Rosa Romero**, en **Manuel Rodríguez** i l'**Inka Romaní**: tres artistes d'enorme potència que mostren tres solos nascuts d'allò més íntim—travessats per allò autobiogràfic i allò emocional— i que entenen la dansa com un diàleg amb tot allò que ens conforma. La **Rosa Romero** estrena **El discurso**, una peça que, des d'una perspectiva feminista, s'endinsa en el so inarticulat, en el gemec, en el crit i el balbuceig com a formes de desbordar l'hegemonia de la paraula i de la lògica. En **Manuel Rodríguez** presenta **Zero**, una creació travessada per la mort de la seva mare on planen el misteri i la cerca d'una veu pròpia, visceral i aliena al llenguatge verbal, així com d'un moviment que oscil·la entre la fragilitat i la potència. Per la seva banda, l'**Inka Romaní** recupera a **Volvemos al baile** una dansa que va sobreviure al franquisme oculta en el cos de les àvies. Les tres peces—al igual que la d'en Mehdi Dahkan— comparteixen la intuïció que existeix un llenguatge que diu molt més enllà de les paraules.

Continuem amb tres propostes que exploren diferents polítiques de la visibilitat i les maneres en què habitem el món. **(cau)**, d'en **Quim Bigas**, aborda aquestes qüestions amb humor i agudesaperpreguntar-se què passa quan volem amagar-nos i no podem. Com reaccionem davant el conflicte? On busquem refugi en temps de crisi? Unes preguntes dirigides a tots els públics, amb atenció especial als més joves. Sobre la visibilitat reflexiona també l'**Elena Carvajal**, qui evoca el cinema per posar el focus en els figurants i, per extensió, en aquells que romanen als marges, a l'ombra, fora de l'enquadrament. Què ens fa visibles? I en un dels espais més singulars d'aquesta edició, una nau industrial del segle XIX dedicada antigament al cautxú, podrem veure **Everafter** de la **SADCUM**, una peça que s'endinsa en l'univers digital i en l'explotació capitalista de les fantasies d'autosuperació, allà on la necessitat de fer-se visible es converteix també en una forma de control.

En col·laboració amb **El Corralito CCA**, espai terrassenc que dona suport a la creació més emergent, comptarem amb els processos oberts de la companyia **suPreema** i la seva peça **Petit-Suis**, on desplega un llenguatge propi per investigar l'arquetip de la «nena diabòlica» en contraposició a «la nena bona» tan en boga a les xarxes socials. L'**Adrià Sánchez Campo** recorre als objectes, l'auto-ficció i l'humor per explorar en el territori de la infantesa i evocar les absències que ens travessen.

I perquè tot això també va de jugar en el seu sentit més literal, els més petits trobaran a **El laberinto no se mueve**, de **Macarena Recuerda**, una instal·lació sensorial pensada per perdre's, explorar i deixar-se portar a través de la llum, la música i el tacte.

Tant de bo no oblidéssim tan aviat que jugar és una forma de resistir a l'avorriment, a la inèrcia, a la insuportable rigidesa de les estructures. Una temptativa de desplaçar els sentits, d'alterar la lògica i de connectar amb allò comú. Una possibilitat de refer o, simplement, d'assajar. Cada matí/ es crea / el món va escriure Mary Oliver. I penso que d'això va també aquest festival.

MARION BETRIU
DIRECTORA DEL FESTIVAL

PROGRAMACIÓ

DIJOUS 24 DE SETEMBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai	Durada	Preu
18 h	Quim Bigas	(cau)	Teatre Principal Escenari	45 min	15€
18.30 h	Banda esfèrica	Granotes al cel, aigua a la terra!	Plaça de Can Roca	45 min	Gratuït
19.30 h	LaSADCUM	Everafter	Nau carrer Sant Leopold, 63	60 min	15€
21.30 h	María Jurado	Angelical	Teatre Alegria	60 min	15€

DIVENDRES 25 DE SETEMBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai	Durada	Preu
11.30 - 14 h	Jornada Pro	Jazz Cava	Reservat a professionals		
16.30 h	Rosa Romero	El discurso	Teatre Principal Escenari	50 min	15€
17 h	Adrià Sanchez-Campo	La presencia	El Corralito CCA	50 min	4€
18 h	Checho Tamayo	Oxímoron	Plaça de la Cultura	50 min	Gratuït
18 h	La Chachi	Taranto Aleatorio	Casa Alegre de Sagrera	40 min	Gratuït
19 h	Rosa Romero	El discurso	Teatre Principal Escenari	50 min	15€
19 h	Banda esfèrica	Granotes al cel, aigua a la terra	Plaça Vella	45 min	Gratuït
19 h	María García Vera	La via láctea	El Vapor de Prodis	75 min	Gratuït
20.45 h	Atresbandes	Impossible imaginar res	Teatre Alegria	60 min	15€
20.30 - 23.30 h	Aurora Bauzà & Pere Jou + Jou Serra	La luz del lobo no pesa*	Parc de Vallparadís	20 min	Gratuït
23.30 h	DJ	Sessió dj		2 h	-----

*El passi de les 22.30 h comptarà amb la participació del Cor de Montserrat.

PROGRAMACIÓ

DISSABTE 26 DE SETEMBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai	Durada	Preu
K 12 - 13.30 h	Macarena Recuerda	El laberinto se mueve	El Vapor de Prodis	40 min	6,5€
12 h	Quim Bigas	(cau)	Teatre Principal Escenari	45 min	15€
12 h	Suprema	Peti-suis	El Corralito CCA	50 min	4€
13 h	Mehdi Dahkan	Kms of resistance	Masia Freixa	40 min	Gratuït
K 16 - 17.30 h	Macarena Recuerda	El laberinto se mueve	El Vapor de Prodis	40 min	6,5€
17 h	Inka Romaní	Volvamos al baile	Casa de la música	30 min	11€
18 h	Checho Tamayo	Oxímoron	Pl. del Vapor Ventalló	50 min	Gratuït
18 h	Elena Carvajal	I was told not to make eye contact with Tom Cruise	ESCAC - Plató 3	80 min	15€
19 h	La Chachi	Taranto Aleatorio	Pl. de l'Assemblea de Catalunya	40 min	Gratuït
20 h	Agniete Lisičkinaitė & Igor Shugaleev	Clap & Slap	Teatre Alegria	40 min	15€
22 h	Manuel Rodríguez	Zero	Teatre Principal Escenari	55 min	15€
00 h	DJ	Sessió dj		2.30 h	-----

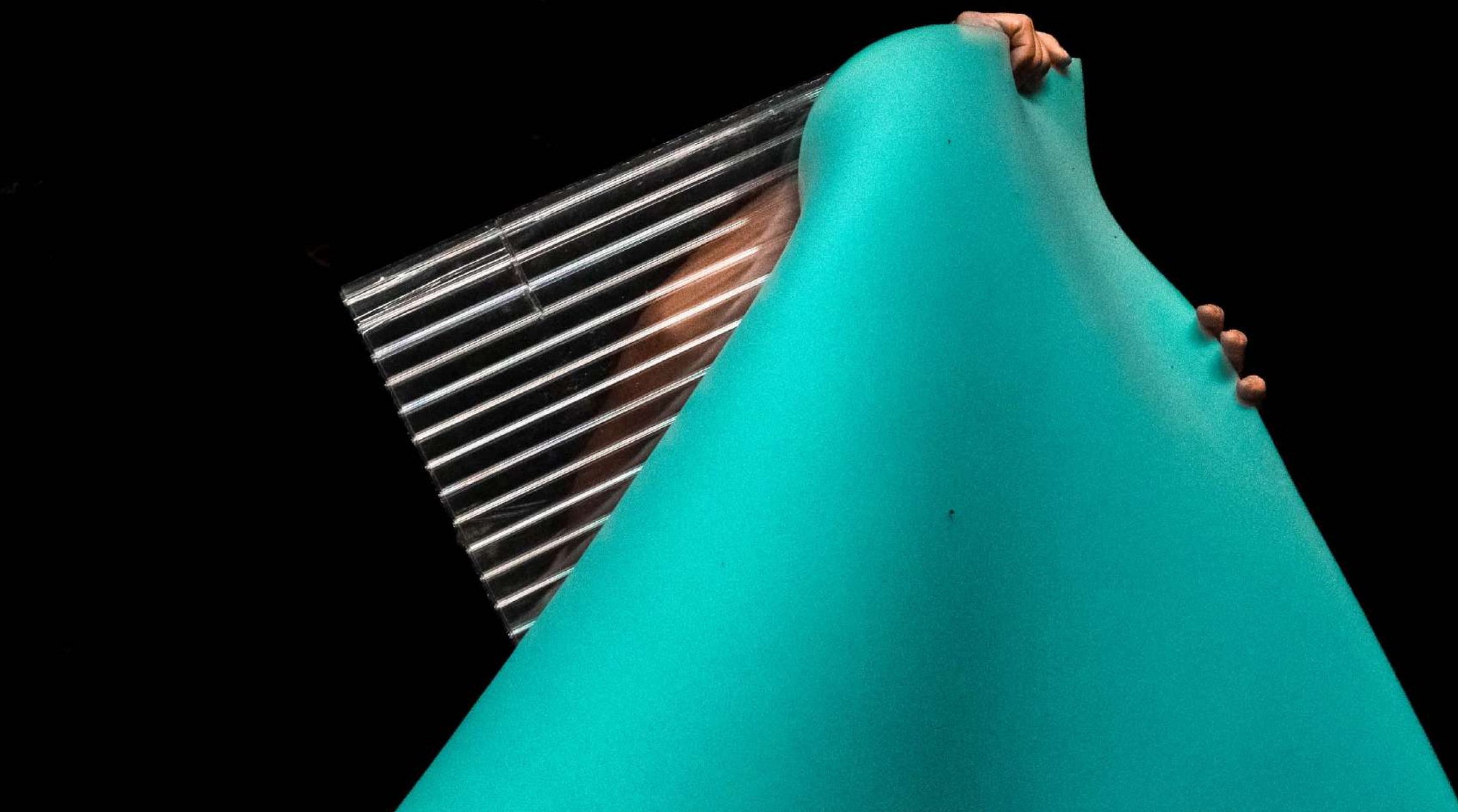
K

 TNT KIDS

TNT X ALL

ESTRENA

RESIDENT

(CAU)

QUIM BIGAS

DIJOUS 24 DE SETEMBRE, 18 H
DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 12 H
TEATRE PRINCIPAL - ESCENARI

45 MIN
CATALÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)
15 €

Totes hem volgut desaparèixer alguna vegada. Que se'ns empassés la terra. Per vergonya, per por, o simplement per regalar-nos un moment de pau i comoditat a la nostra bola. Si el món ens exigeix que estiguem constantment presents i disponibles, és natural que tinguem l'instint d'amagar-nos, de refugiar-nos en un cau on potser ens sentim més protegides.

Hi ha animals que són mestres del camuflatge. No és el cas dels humans. Mireu l'infant que s'enfada i es gira cap a un racó, com si això ja el fes desaparèixer. O el famós que es passeja amb ulleres de sol. O que es posa un drap davant la cara. Els humans ens amaguem malament. En aquest mal amagar-se hi ha una poètica, sovint còmica o absurda, que ens porta, en un tancar i obrir d'ulls, de la màgia a la banalitat, tot amb un simple gest.

Com en altres peces d'en Quim Bigas, *(cau)* es concentra en la relació entre el cos i l'espai. En

aquest cas, es fixa especialment en què passa quan l'espai se'ns fa incòmode i voldríem, amb totes les nostres forces, no ser allà: com actuem davant d'un conflicte? Quan decidim amagar-nos, i com de confortables són els nostres amagatalls? Pot ser que passem més temps amagant-nos del que creiem?

(cau) neix d'una acció senzilla i pren forma d'exercici mig lúdic, mig coreogràfic, en què els cossos a escena intenten amagar-se (malament) rere tota mena d'objectes i materials. I això que hi deu haver pocs llocs on és més difícil amagar-se que en un escenari. On busquem refugi en temps de crisi? Algunes de les preguntes que es fa en Quim ressonen amb les que es planteja l'Elena Carvajal a *I was told not to make eye contact with Tom Cruise*, o la María Jurado a *Angelical*, peces on també es qüestiona l'obligació de ser sempre visible i on es reivindica el fet de prendre distància o sortir del punt de mira.

Un projecte de Quim Bigas
amb espai escènic de Xesca Salvà
i **espai sonor** de Pau Matas
la mirada externa de Lucía Jaén
la **fotografia i vídeo** de Alicia Egorov
i la **producció** de InterArt

Agraïments a Cia Gazart
Coproducció del Festival TNT i el Festival IF
Amb la col·laboració de HAUT (Copenhaguen)
I el suport de l'OSIC, Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

TNT A LES
PLACES

GRANOTES AL CEL, AIGUA A LA TERRA!

BANDA ESFÈRICA

DIJOUS 24 DE SETEMBRE, 18:30 H
PLAÇA CAN ROCA

DIVENDRES 25 DE SETEMBRE, 19 H
PLAÇA VELLA

45 MIN
SENSE TEXT
GRATUÏT

Calor. Sequera. Inundacions. Incendis. El món està desencaixat, i les vicissituds climàtiques ho fan cada cop més evident. En tota mena de societats i contextos, les danses de la pluja són una estratègia fonamental per fer front al desajustament del cicle de l'aigua. Amb la paciència i perseverança de tota una suma de cossos, aquestes danses intenten que la terra recuperi el compàs. Pas a pas, alè a alè, la col·lectivitat és clau per sembrar l'esperança al cos de qui invoca la pluja.

Avui, però, les col·lectivitats ja no són només humanes. El canvi climàtic també el pateixen els arbres, els bolets i els llargardaixos. I les granotes. Si en teniu cap dubte, pregunteu-li a la granota que fa de mestre de cerimònies d'aquesta dansa de la pluja contemporània que ocupa les places de Terrassa. O millor encara, no pregunteu, aneu-hi i deixeu-vos portar pel ritme i la màgia del ritual.

Totes les criatures, grans i petites, terrestres i aquàtiques, hi esteu convocades.

Granotes al cel, aigua a la terra és un conjur per regirar els elements d'un món capgirat, i tornar-los a posar a lloc. Com a espectacle, confia en la força que sovint no sabem que tenim, i la invoca a través del moviment, de l'humor i de les ganes d'afrontar la vida amb energia i optimisme. Perquè el pitjor no és la sequera, sinó el desànim.

En un TNT més obert a les places que mai, no hi podia faltar aquesta peça lluminosa i contundent, que només és possible amb la presència del públic i les seves ganes de ballar. Però no ens avancem. Deixem que les ganes de moure's vinguin de mica en mica, com la pluja, que comença amb un xim-xim subtil i acaba amb un ruixat.

Autoria: Banda Esfèrica

Direcció, dramaturgia i coreografia: Raquel Cors Munt i Carlota Grau Bagès

Ballarina-performer: Carlota Grau Bagès

Disseny de so i música: Rodrigo Rammsy

Textos: Raquel Cors Munt i Carlota Grau Bagès amb fragments de Maria Mercè Marçal i J.V. Foix

Espai i vestuari: Lola Belles

Confecció de vestuari: Roberto María

Tècnica de so: Rodrigo Rammsy

Producció executiva: Lluís Victory Cirer i Banda Esfèrica

Coproducció: Fira Tàrrrega i Ajuntament de Tarragona

Amb el suport de: Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, C.C. Can Felipa, projecte en creació a la Nau Ivanow, MAC Festival 2025 i Sismògraf Olot

Foto promocional: Noemí Elias

Vídeo promocional: Marc Costa

Agraïments: Alumnes i professora de primer de batxillerat escènic de l'Escola d'Art Ondara, Joan Culleré (pare), Joan Culleré (fill), Jaume Torres, Josep Zacarias, Maria Valls, Maribel Pedrol, Antoni Soliva, Eduard Madaula, Pablo Acosta García, Sergi González González, Francesc Orts, Rosalia Bagès, Juna Cors Lacasa, Sílvia Munt, Dani Lacasa, Brisa Luque, Adriana Parra, Pere Faura, Miranda Madaula, Martina Madaula, Costanza Paternó, Laura Alcalà, Elise Garriga, Animal Religion, Agrupación Señor Serrano, Azkona&Toloza.

EVERAFTER

LASADCUM

DIJOUS 24 DE SETEMBRE, 19:30 H
EL CORRALITO CCA
NAU CARRER SANT LEOPOLD, 63

60 MIN
SENSE TEXT
15 €

En el règim del realisme capitalista, la megacorporació WKW III llança el seu projecte pilot més ambiciós: EVERAFTER. És una demo d'hiperrealitat *playbour* dissenyada per extreure rendibilitat de la promesa d'autorealització il·limitada. En aquesta demo viuen els seus set primers metahabitants: Fifth Lad, Violet Fox, The Kasper, Backpack X, Sean Coby, Hairy Oxter i Wilta Wound Wank; que esperen constantment que el projecte es faci realitat, i queden, per tant, reduïts a la condició de becaris perpetus en una suspensió performativa del potencial. El públic accedeix a aquest multivers com un inversor que participa en una experiència de turista *voyeur*, observant de prop la realitat d'aquest món en construcció.

Després de la seva última peça NAVAJA (presentada el 2023 al Corralito) sobre la sexualitat a les xarxes, la companyia de dansa

laSADCUM torna a utilitzar el llenguatge coreogràfic per posar sobre la taula les contradiccions i incomoditats del món digital. *EVERAFTER* continua la seva investigació sobre els mecanismes de construcció físics i culturals derivats de l'educació digital, a través de la coreografia. En aquesta ocasió, treballen sobre l'arquetip del becari com a projecte social de les lògiques capitalistes, tecnofeudals i autoritàries de l'època neoliberal en què ens trobem, a partir dels superherois, els videojocs i el *branding*.

La pregunta que batega de fons és com la virtualitat està afectant les nostres maneres de socialitzar i construir la nostra identitat. Aquesta és una pregunta que també trobem a *Peti-suis*, l'espectacle que suPreema presenta enguany al Corralito, i també a (*cau*), on en Quim Bigas també es fixa en l'impacte de les xarxes sobre la infància i l'adolescència.

Autoria: laSADCUM
Direcció i coreografia: Guillem Jiménez
Assistència de coreografia: Marina Fueyo
Interpretació: Judit Amengual, Laia Camps, Mei-Li Dong, Martí Forcada, Guillem Jiménez, Johann Pérez, Sau-Ching Wong
Dramatúrgia: YesSi Perse, Roberto Fratini
Composició musical: Alejandro Da Rocha, Guillem Jiménez

Vestuari: Tes Rosmeri
Escenografia: Guillem Jiménez
Il·luminació: Oscila
Disseny gràfic: Ahmad Hammoud
Fotografia: Alan Gomis
Vídeo: MerciXula
Mirada externa: Vera Palomino, Javi Valls, Juan Galo
Producció: Lila Brick (Muntsa Roca i Tina Martí) i Blanca Sartorius

ESTRENA

RESIDENT

ANGELICAL

MARÍA JURADO

DIJOUS 24 DE SETEMBRE, 21:30 H
TEATRE ALEGRIA

60 MIN
SENSE TEXT
15 €

Berlín, 1987. Otto Sander reposa el cap a l’espatlla de Bruno Ganz mentre contemplen la immensitat de la ciutat als seus peus: una ciutat en blanc i negre a les acaballes de la Guerra Freda, on la cobdícia i la solitud conviuen amb els actes més genuïns de generositat i tendresa. Per als dos àngels protagonistes de la pel·lícula de Wim Wenders, la condició angelical es tradueix en una manera molt concreta d’estar en el món: observar, però no participar.

Per a la María Jurado, la figura de l’àngel està cada dia més present en l’ideal de les societats contemporànies: diàfan, resolutiu, sempre bondadós i disponible, i desproveït de desitjos propis o atributs identitaris. *Angelical* és un solo escènic que s’interroga críticament sobre l’àngel com a figura ambigua i problemàtica, i com a condensació de tota una sèrie de valors (harmonia, puresa, perfecció) que, paradoxalment, com més avança el pessimisme, més sembla que es tornen a posar de moda.

I és que, avui en dia, la fe no només mou muntanyes, sinó també molts diners. D’on ve el desig de creure en imatges de salvació o transcendència? Què ens fa voler ser àngels? Què en fem de tot el que no encaixa dins d’aquest marc, com el cos, la contradicció, el fracàs o la violència?

Tot fent ús de les seves eines plàstiques i performàtiques, i amb la complicitat del seu equip artístic habitual, la María s’acompanya d’una constel·lació de referents filosòfics per construir un univers a escena, entre els quals trobem Walter Benjamin, Simone Weil o Julia Kristeva. A través seu, la peça trama un discurs sobre allò angelical, no des del misticisme religiós, sinó des de les problemàtiques del món contemporani i les seves contradiccions. La peça que en resulta híbrida imatge, cos i pensament, tal com també fan la María García Vera (*La Vía Láctea*) o ATRESBANDES (*Impossible imaginar res*).

Direcció i interpretació: María Jurado
Ajudant de direcció, posada en escena i coordinació tècnica: David Corral
Disseny d’il·luminació: Manu Pita-Romero
Disseny sonor: Macarena Bielski
Disseny de vestuari: Allegra Abril
Mirada externa: Vera Palomino i Roberto Fratini
Fotografia: Helena Garriga

Producció: Segunda Juventud
Ajudant de producció: Rita Capella i Margarit
Coproducció: Mercat de les Flors (TT) i Festival TNT
Residències de creació: Graner (Barcelona), Nau Ivanow (Barcelona) i residència creuada de Graner amb La Briqueterie (París)
Amb el suport de: Institut Ramon Llull i Réplika Teatro (Madrid).

ESTRENA

RESIDENT

EL DISCURSO

ROSA ROMERO

DIVENDRES 25 DE SETEMBRE, 16:30 H I 19 H
TEATRE PRINCIPAL - ESCENARI

50 MIN
CASTELLÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)
15 €

Parlar. Escoltar. Reconèixer. Obeir. Des de l'antiguitat, el llenguatge ha estat una font de poder i autoritat. Descriure el món ha estat inseparable de posseir-lo. I aquesta manera de delimitar i controlar la realitat sempre ha estat característicament masculina. Aquesta és la dimensió del discurs: una construcció de sentit que declara la seva pròpia lògica, la seva pròpia veritat. Hi ha discursos esculpits en marbre, escrits en or, o brodats en vellut. Però hi ha altres tipus de discursos?

Després de presentar *Soy un baile* fa dos anys, la gaditana Rosa Romero torna al TNT com a artista resident, amb el desig d'investigar altres maneres de teixir sentit i crear comunitat des d'una mirada feminista, ahora vulnerable i empoderadora. Si el discurs hegemònic privilegia la paraula i la lògica, la Rosa s'interessa pel so inarticulat, pel gemec, pel crit, pel balbuceig; en definitiva, per totes aquelles formes d'expressió que el discurs hegemònic menysprea i condemna a la categoria de soroll.

És en aquestes formes excloses, impures, que la Rosa busca el seu propi discurs, un discurs que no se sosté en el significat sinó en la sonoritat i en la corporalitat. Perquè la desposseïció de la paraula no implica necessàriament la mutilació de la veu. Tot i que Lady Macbeth o Antígona no gaudeixin del gran final tràgic dels seus homòlegs masculins, l'últim crit que profereixen des de fora d'escena també és un discurs.

La Rosa, formada en la tradició del flamenc, té clar que el silenci imposat de la dansa clàssica és antinatural; que el cos sempre balla acompanyat de *quejíos*, de respiracions, d'interjeccions. I, tot i no ser un espectacle flamenc, *El discurso* adopta el seu ritme i energia per construir una presència vibrant a escena que es pregunta com i des d'on narrar-se. En aquesta mateixa edició del TNT, l'Aurora Bauzá, en Pere Jou i en Jou Serra també defugen la tirania de les paraules a *La luz del lobo no pesa*, mentre que l'Inka Romaní (*Volvamos al baile*) aprofundeix en els cossos com a portadors de memòria.

Direcció, dramatúrgia i interpretació: Rosa Romero
Música en directe: Gustavo Giménez
Espai sonor: Gustavo Giménez i Pitu García
Vestuari: Gloria Trenado
Il·luminació i coordinació tècnica: Miguel Ruz
So: Jaime Tuñón

Acompanyament artístic: María Cabeza de Vaca i Silvia Balvín
Assessoria plàstica: Julia Valencia
Assistència d'escenografia: La ejecutora
Producció: El Mandaito
Distribució: Luisa Hedo

OXÍMORON

CHECHO TAMAYO

DIVENDRES 25 DE SETEMBRE, 18 H
PLAÇA DE LA CULTURA
DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 18 H
PLAÇA DEL VAPOR VENTALLÓ

50 MIN
CASTELLÀ
GRATUÏT

Què veurem, futbol o dansa? La resposta no és tan senzilla... Totes dues coses, o potser més i tot. En Checho Tamayo transforma el futbol en dansa, i la dansa en futbol, i ens convida a anar més enllà dels estereotips i les dualitats.

Durant anys, en Checho va ser futbolista al seu país natal, Colòmbia, amb una carrera esportiva que el va portar als Estats Units, a Mèxic i a Espanya. El que ningú es podia imaginar veient-lo jugar a l'estadi de Medellín era que, uns anys després, traslladaria les seves inquietuds i la seva manera de jugar al llenguatge de les arts vives. Tot i que potser no ens hauria de sorprendre tant; al capdavant, tant la dansa com el futbol són formes no només d'expressió corporal, sinó també maneres de comunicar-se, de fer comunitat i de construir un sentit en comú. Ningú balla ni juga sol.

El futbol i la dansa són dues activitats que no només semblen oposades, sinó que de vegades també sembla que expressin maneres contràries d'entendre el món: què és masculí

i què femení, què és bell i què vulgar, què és valent i què delicat. Però i si, en realitat, no fos així?

En paraules d'en Checho, la necessitat de fer aquesta peça ve de ben endins; com passa amb tants altres nens, el futbol va ser l'únic mitjà expressiu que el seu context natal li va oferir. I, com tants altres migrants, va acabar descobrint en el futbol una forma de travessar fronteres, de transcendir les diferències geogràfiques i d'explorar-se a si mateix. *Oxímoron* és tota ella una peça que travessa fronteres: entre allò artístic i esportiu, allò femení i masculí, allò propi i aliè, allò erudit i popular.

Pensada per acollir tots els públics, *Oxímoron* és un solo que flueix amb naturalitat a través del dualisme, i que es planteja la dansa com a possibilitat de diàleg, una línia de recerca que també trobem a *Zero* de Manuel Rodríguez, o a *Clap and Slap* d'Agniete Lisičkinaite i Igor Shugaleev. En aquest cas, el diàleg s'obre també a alumnes del Club Atlètic Poblenou, que participaran al taller *El calentamiento*.

TARANTO ALEATORIO

LA CHACHI

DIVENDRES 25 DE SETEMBRE, 18 H
CASA ALEGRE DE SAGRERA
DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 19 H
PLAÇA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

40 MIN
SENSE TEXT
GRATUÏT

Sortir a prendre la fresca amb les veïnes potser no sembla una acció revolucionària. Deixar passar la tarda menjant pipes. Però, en companyia, l'espurna de l'atzar es pot encendre en qualsevol moment. Una cadència es pot convertir en una frase. Un gest pot donar peu a un compàs. I, tot d'una, ja hi som. El cos es posa alerta, els talons piquen a terra, les mans troben el camí. Toquen tarantos.

Com a pal flamenc, el taranto prové de la zona minera d'Almeria. Es caracteritza per la seva nuesa i sequedat, i es canta sense guitarra. La María del Mar Suárez (la Chachi), que el TNT de 2023 ens va deixar la boca oberta amb *Los inescalables Alpes, buscando a Currito*, torna a Terrassa amb un nou espectacle de flamenc contemporani, en companyia de la *cantaora* Lola Dolores, i amb una aposta més clara que mai per la senzillesa i la contundència.

Taranto aleatorio neix com una conversa entre la veu i el cos, i segueix el seu curs capriciós i erràtic. Lluny de l'espectacularitat i el folklore, és una peça que es mou per contagi: tot d'una arrenca i ho inflama tot com decau suaument i es fon en el silenci. El silenci és, de fet, una part fonamental de la dramaturgia: el que passa a la superfície no s'entén si no ens aturem a escoltar les profunditats, i això mateix és el que fan la Chachi i la Lola: fer-nos descendir a les cambres subterrànies, resguardades del soroll, perquè en pugui sorgir el cant.

Taranto aleatorio condensa d'una manera especial l'esperit d'aquesta edició del TNT, que aposta per sortir a la plaça i fer barri, tant al centre de Terrassa com als districtes. Aquesta presentació s'emmarca en un conjunt de peces que ocupen i transformen l'espai públic, com *Granotes al cel, aigua a la terra!*, de Banda Esfèrica, o *Oxímoron*, de Checho Tamayo.

Concepte, direcció i interpretació: María del Mar Suárez La Chachi
Composició d'espai sonor i vocal: María del Mar Suárez La Chachi
Cant i interpretació: Lola Dolores
Il·luminació: Azael Ferrer

Disseny i construcció de vestuari i escenografia: María del Mar Suárez La Chachi
Producció: Inés Lambisto
Disseny gràfic: Carmen Moreno
Audiovisual: Yolanda Montiel
Distribució: Luisa Hedo

MARÍA GARCÍA VERA

75 MIN
SENSE TEXT
GRATUÏT

Agraïments: Sofia Asencio, Amaranta Velarde, Roberto Contador

Coproducció: Fundació Brossa, Festival Això al Poble no li agradarà, Festival BLV-ART Bilbao, Festival TNT, Institut Ramon Llull (Ajudes a la Internacionalització)

Estructures de suport: La Caldera – Beques BCN Crea, Los In-Presentables, La Poderosa, Festival Citemor (Portugal), Espai Nyam Nyam (Mieres), Cicle Si no vols pols no vinguis a l'era, Centro Párraga, Residències Castillo de Magalia (INAEM)

LA LUZ DEL LOBO NO PESA

AURORA BAUZÀ I PERE JOU

DIVENDRES 25 DE SETEMBRE, DE 20:30 H A 23:30 H
EL PASSI DE LES 22:30 H COMPTARÀ AMB LA PARTICIPACIÓ DEL
COR DE MONTSERRAT
PARC DE VALLPARADÍS

20 MIN (INSTAL·LACIÓ)
SENSE TEXT
GRATUÏT

De vegades, les paraules sobren. Així ho creuen els autors d'aquesta peça, nascuda de la unió d'Aurora Bauzà i Pere Jou per una banda, i de Jou Serra per una altra, que han decidit unir forces en aquesta instal·lació. I així ho creia també Alonso Lobo, el compositor renaixentista que dona nom a la peça. A finals del segle XVI, Lobo va escriure una sèrie de composicions vocals sense paraules, destinades a ser escoltades a les fosques durant els oficis de Setmana Santa. Aquests laments muts són la inspiració d'una instal·lació musical i lumínica que transformarà el parc de Vallparadís en una experiència que va més enllà del llenguatge.

Per a Lobo, escoltar la música en la foscor més completa era, paradoxalment, la manera d'arribar a un estat d'il·luminació. A diferència de la llum definida que travessava els vitralls de les esglésies i il·lustrava les vides dels sants, la il·luminació que buscava Lobo era una llum tènue, espectral, gairebé exterior al propi cos. Jou Serra, de qui el 2024 vam poder veure *Range in Between*, s'emmiralla en

aquesta idea per endinsar-se un cop més en la poètica difractiva del làser, a través de la qual desdibuixa una escultura suspesa a l'aire lliure i la converteix en un calidoscopi vivent de guspires que esquinça la foscor. *La luz del lobo no pesa* és també una nova etapa en la recerca d'Aurora Bauzà i Pere Jou sobre les relacions entre la veu, el moviment, la llum i l'espai.

La millor manera de veure *La luz del lobo no pesa* és amb els sentits ben oberts i sense expectatives. És a través de la suau modulació dels seus components que es revelarà el misteri, si és que s'ha de revelar. Per això no us volem donar més pistes, només un petit consell: deixeu-vos portar i prepareu-vos per entrar en un espai tan vast com l'univers.

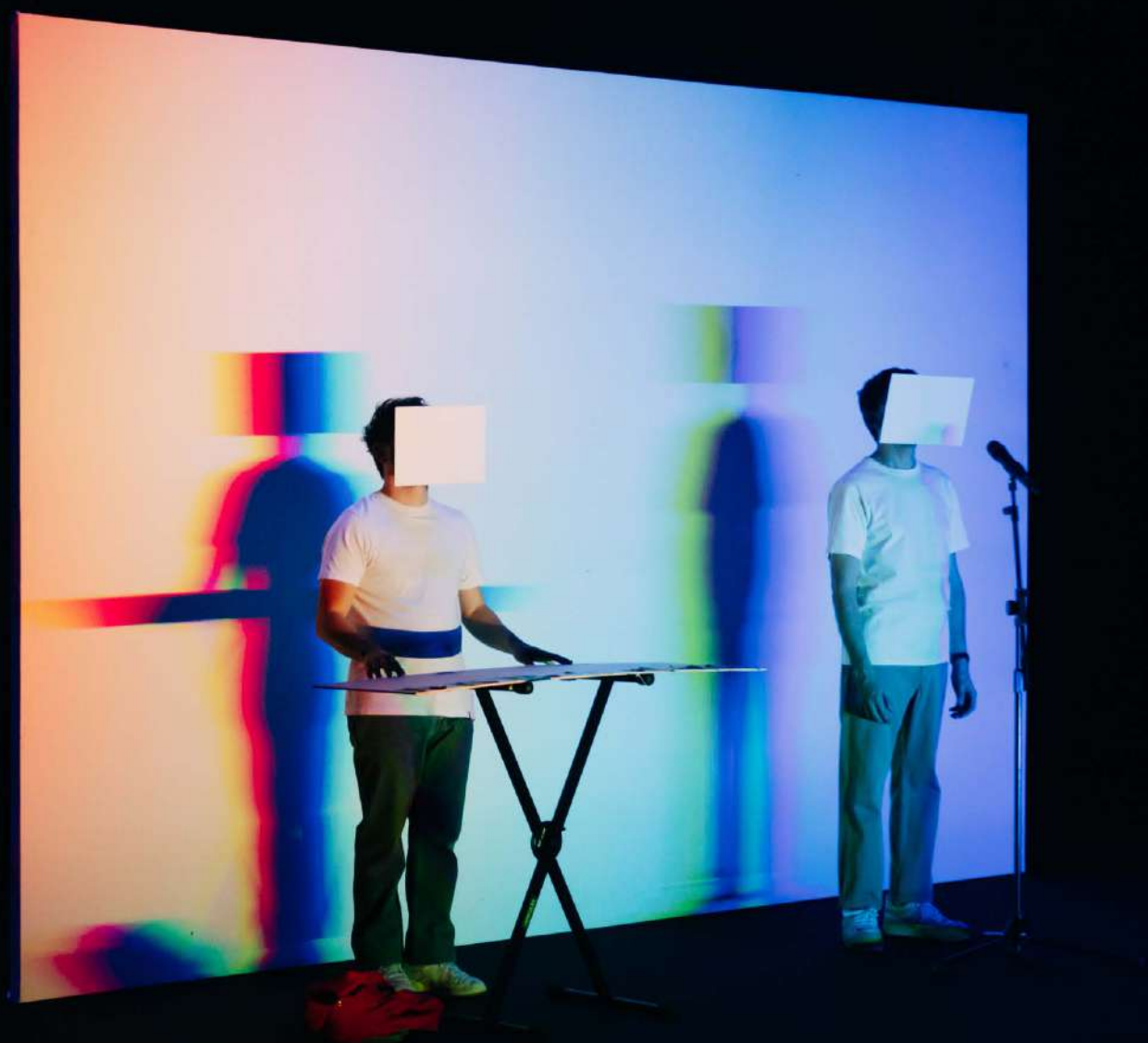
L'obertura de la instal·lació es farà divendres a les 20:30 h, amb les veus en viu del cor de Montserrat. Un cop activada, seguirà sonant i tenyint de llum Vallparadís fins a mitjanit, en una mena d'eco perllongat.

Creació: Aurora Bauzà & Pere Jou + Jou Serra
Concepció i direcció: Aurora Bauzà & Pere Jou
Dramatúrgia lumínica: Jou Serra
Composició musical: Aurora Bauzà & Pere Jou, basada en *De lamentatione Ieremiæ Prophetæ* (1602) d'Alonso Lobo
Direcció tècnica: Manel Quintana

Producció: Ariadna Miquel
Distribució: Art Republic
Produït per: Aurora Bauzà & Pere Jou
En coproducció amb: Teatre Nacional de Catalunya, Festival de Perelada
Amb el suport de: Graner Centre de Creació, Fabra i Coats, Grand Theater Groningen, Festival Meetyou

ESTRENA

RESIDENT

IMPOSSIBLE IMAGINAR RES

ATRESBANDES

DIVENDRES 25 DE SETEMBRE, 20:45 H
TEATRE ALEGRIA

60 MIN
CATALÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)
15 €

¶ Imagina que estàs llegint aquest text, que et demana que imaginis que l'estàs llegint. Imagina que, per algun motiu, has tingut curiositat pel nou espectacle d'ATRESBANDES, i que potser encara en tens. Imagina que la teva curiositat creix a mesura que llegeixes, o potser no és ben bé que creixi, sinó que va prenent una forma més definida, més fàcil d'imaginar. Imagina poder imaginar la propera paraula que llegiràs, i després de la següent paraula, la següent, i així successivament, potser fins que passin un parell de dies. Ara imagina que seus en una butaca del Teatre Alegria, i que just es fa el silenci previ a que comenci *Impossible imaginar res*, un espectacle que—imagina que ho has llegit en aquest text que estàs llegint—diuen que va de la impossibilitat d'imaginar. Impossible imaginar res.

Ara imagina el contrari: imagina que el que és impossible és deixar d'imaginar: impossible imaginar res. El títol encara funciona, i així és més fàcil imaginar-ho. Imagina que ets dins d'una cova, en algun passat remot abans i tot

de la fundació d'Ègara, i que al teu voltant tot és fosc. En la foscor, algú encén una flama i explica una història. En la foscor, sempre hi ha algú que explica històries. I mentre imagines tot això, la persona que tens al costat et tusta el braç perquè t'estàs adormint.

Impossible imaginar res és un espectacle fortament visual i especulatiu, que ens convida a transitar per una sèrie de quadres escènics que es plantegen una pregunta: Podem imaginar el futur sense pessimisme?

La peça es gronxa a la corda fluixa entre imaginació i realitat, des d'on arrenca un joc d'anades i vingudes entre la immediatesa més concreta i la imaginació més desbocada. Tot plegat, amb la senzillesa, contundència i sentit de l'humor que caracteritzen les peces d'ATRESBANDES: una economia imaginativa de mitjans que converteix el teatre en un joc en temps present, i que també trobem en les propostes d'Elena Carvajal, Quim Bigas o María García Vera.

Creació: ATRESBANDES
Direcció, dramaturgia i interpretació: Albert Pérez i Guillem Gefaell
Espai escènic i il·luminació: Adrià Pinar
Espai sonor: Sammy Metcalfe i Miquel Segovia
Producció: Imma Bové

Suport a la creació i a la producció: Mònica Almirall
Coproducció: ATRESBANDES amb el Festival ZIP / TNC i el Festival TNT / Terrassa Noves Tendències, amb el suport de Fabra i Coats: Fàbrica de Creació de Barcelona i el Teatre Principal de Terrassa
Agraïments: El Prat Ràdio

EL LABERINTO SE MUEVE

MACARENA RECUERDA

DISSABTE 26 DE SETEMBRE,
SESSIONS A LES 12 H, 12:45 H, 16 H I 16:45 H
EL VAPOR DE PRODIS

40 MIN
SENSE TEXT
6,50 €

Hi ha algun lloc millor que un laberint, per deixar-hi els vostres infants? Sí, un laberint dissenyat per Macarena Recuerda Shepherd! Si heu tingut la sort de veure algun dels seus espectacles, com *The Watching Machine* o *Cosa*, sabreu que la Macarena és experta en fer coses increïbles amb els objectes més senzills. I això és el que trobareu a *El laberinto se mueve*, una instal·lació pensada per a infants d'entre 0 i 3 anys que parteix de formes geomètriques simples per dissenyar un recorregut espacial que també és un espai de joc, de descoberta i de sorpresa.

La Macarena s'autodefineix com a investigadora en arts escèniques, pedagogia i il·lusionisme, i un dels seus forts és la capacitat de fer-nos caure en enganys visuals i perceptius a través d'objectes quotidians i aparentment anodins. Tot i que sovint pensem en el laberint com en un lloc de pèrdua i desorientació, un laberint també pot ser un espai on la realitat queda momentàniament suspesa; un lloc màgic on les normes del món exterior deixen de tenir

sentit i que ens convida a aprendre a pensar d'una manera totalment diferent.

Els sentits són els protagonistes d'aquesta experiència: a través d'una immersió en el color, la llum, la música i el tacte, el laberint ens anima a descobrir-lo a les palpentes, pas a pas i sense anticipar-nos. Al mateix temps, la mirada atenta de la Macarena dona vida a l'arquitectura tova del laberint, tot fent honor al títol de la peça: a mesura que ens hi endinsem, el laberint es posa en moviment i juga amb nosaltres. Cos i cosa es barregen i es confonen.

El laberinto se mueve és una proposta per acostar les persones més petites al món del cos, el moviment i la percepció de l'espai; una instal·lació accessible i còmoda per desorientar-nos i redescobrir-nos, una mica com també ens proposa que fem en Quim Bigas a (*cau*), un espectacle que també està pensat per interpel·lar totes les edats.

Una creació de Macarena Recuerda Shepherd.
Escenografia: Jorge Dutor i Macarena Recuerda.
Música: La Bravo & Gydeon.
Il·luminació: George Marinov.

KMS OF RESISTANCE

MEHDI DAHKAN

DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 13 H
MASIA FREIXA

40 MIN
SENSE TEXT
GRATUÏT

No puc respirar! El crit sufocat de George Floyd en el moment de ser assassinat va fer la volta al món, no només per la brutalitat policial amb què va ser executat, sinó sobretot perquè cridava l'atenció sobre la vulneració d'un dels drets humans més bàsics: respirar, una necessitat que passa per sobre de races, classes i ideologies. Respirar és tan bàsic que tendim a donar-ho per fet, fins al moment en què se'ns en priva.

El coreògraf marroquí Mehdi Dahkan creu que respirar també pot ser una forma d'expressar la resistència davant d'un règim repressor i autoritari. Aquesta convicció s'inspira en l'aïta, un gènere de cant popular que va servir per transmetre missatges durant el Protectorat Francès del Marroc i va mantenir viva la flama de l'acció col·lectiva. D'una manera similar, en Mehdi s'interessa pel cos com a vehicle de la col·lectivitat, i per les possibilitats del seu aparell fonador com a sistema tant de reconeixement com de camuflatge.

En règims on la llibertat d'expressió i manifestació està coartada, i fins i tot penada, el

llenguatge quotidià no és segur com a eina de reivindicació política. Quan les paraules són perseguides, el cos ha de fugir cap a un llenguatge més indesxifrable, i alhora més fonamental. És en aquest sentit que respirar es pot convertir en una manera de manifestar-se sense eslògans, però amb una idea molt clara de fons: siguem qui siguem, estem totes unides perquè totes respirem.

KMs of Resistance transforma la respiració en la base de tot un treball rítmic i coreogràfic en què és impossible no sentir-se involucrada. Per això, tot i començar amb dos cossos, aspira a ampliar el sentit de la col·lectivitat i a incloure'ns-hi, d'una manera anàloga a com Banda Esfèrica ens convoca a formar part d'un grup organitzat a *Granotes al cel, aigua a la terra!*. La crisi del cos i el llenguatge en un context de repressió política també connecta aquesta peça amb *CLAP & SLAP*, d'Agniete Lisičkinaite i Igor Shugaleev, i ens recorda que resistir és una urgència global, des de Lituània fins al Marroc.

Coreografia: Mehdi Dahkan

Intèrprets: Mehdi Dahkan - Silvia Addiego Mobilio - Mohamed Bouriri - Melie Favre

Producció: Cie Jil Z

Coproduccions: Forecast Platform; Ettijahat – Independent Culture, CCN du Havre Normandie, AFAC

– Arab Fund for Arts & Culture, IN SITU Platform, CNAREP Lieux Publics, Forside Metropolis

Suport a residències: Institut Français du Maroc, Tànger; PimOff Theater Milan; Swiss Council Pro Helvetia; Kaserne Basel; Centre chorégraphique Pole Pike; Centro BASE & Zona K Milan

VOLVAMOS AL BAILE

INKA ROMANÍ

DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 17 H	30 MIN
CASA DE LA MÚSICA	CASTELLÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)
	11 €

Aquest és un espectacle de dansa tradicional. Dansa tradicional en un festival de noves tendències. No, no és cap error. *Volvamos al baile* reivindica que no sempre cal mirar endavant per buscar el risc o la innovació; de vegades, els gestos més arriscats es troben en el passat. Aquest és el cas del fandango d’Aiora, un ball popular de la Vall de Cofrents que va ser prohibit i reprimit durant la dictadura franquista. A diferència d’altres balls més pudorosos, el fandango d’Aiora és, indubtablement, una dansa de seducció: per a les autoritats del règim, sexe explícit i una intolerable iniciativa femenina.

Sabem prou bé que l’enginy gairebé sempre troba maneres de burlar la censura, i que no té sentit censurar el desig. Ara bé, també sabem que la censura triomfa quan allò censurat cau en l’oblit; quan ningú recordi el fandango d’Aiora ni el pugui distingir de qualsevol altra dansa folklòrica, la censura haurà guanyat.

Nascuda a Aiora, la coreògrafa Inka Romaní ens commina a tornar al ball una vegada i una altra, tants cops com faci falta, per desenterrar progressivament els estrats d’una dansa que va sobreviure amagada durant dècades dins del cos de les àvies del poble, i que ara reclama ser rescatada i reinterpretada per les noves generacions. Perquè un ball no és només un ball, sinó tota una manera de definir els límits del món, la comunitat i la llibertat. Cada pas de ball que perdem és un bocí de món que desapareix.

Irreverent i meticulosa a parts iguals, l’Inka posa el cos en una peça que desafia les expectatives i que parteix d’allò més concret i anecdòtic per preguntar-se sobre la identitat, la resiliència i la llibertat. El gest de tornar a allò més tradicional i popular per reinterpretar el folklore en clau contemporània el trobem també en altres peces com *Taranto aleatorio*, de La Chachi, *Oxímoron*, de Checho Tamayo, o *Angelical*, de María Jurado.

Direcció, interpretació i text: Inka Romaní
So: Carles Biano i Manel Ferrandiz
Projecció de vídeo: Fatemeh Fereydoun i Roser Corella
Disseny de vestuari: Teresa Juan
Confecció de vestuari: Marta Ródenas i Eloina Escrivá

Il·luminació: Raúl León (Laboratori de Llum, UPV – València)
Acompanyament artístic: Cassandre Muñoz
Producció executiva: Mónica Vázquez
Fotografia i vídeo: Laura Tápia i Fran Garofalo
Coordinació de gira: Fernando Jariego

ESTRENA

RESIDENT

I WAS TOLD NOT TO MAKE EYE CONTACT WITH TOM CRUISE

ELENA CARVAJAL

DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 18 H
ESCAC - PLATÓ 3

80 MIN
CASTELLÀ (SOBRETÍTOLS EN ANGLÈS)
15 €

“I was told not to make eye contact with Tom Cruise” dona títol a una entrevista publicada el 2023 a *The Guardian*, on Jill Goldston fa memòria de tota una vida fent de figurant: més de 60 anys de carrera cinematogràfica, al llarg dels quals va sopar amb David Bowie, va anar als Oscars i va guanyar el rècord Guinness al major nombre d’aparicions com a figurant: ni més ni menys que 1951. Jill Goldston era a tot arreu. I això no obstant, no era enlloc.

L’Elena Carvajal porta aquesta paradoxa al límit per preguntar-se pels figurants i per tots aquells i aquelles que queden al marge, l’existència dels quals mai queda acreditada. Perquè ser no és el mateix que ser visible. A través del moviment i d’una narració minuciosament controlada, Carvajal convida el públic a submergir-se en una poètica de gestos mínims, poblada de mirades, disfresses

i esperes, que ens introdueix en la fragilitat dels que sempre estan a l’ombra, mentre l’acció principal passa a una altra banda.

D’aquest punt de partida aparentment senzill se’n desplega a poc a poc una pregunta política: qui decideix què ha de ser visible? I com afecta això el que mirem i el que ignorem? A través d’una evocació del cinema, aquesta peça abraça l’existència amagada, en segon terme, i tanmateix imprescindible.

Després de passar pel Corralito el 2024 amb *Mucha mierda*, l’Elena Carvajal torna al TNT com a artista resident, i ho fa acompanyada d’un col·lectiu d’egarencs que debuten com a figurants. En una edició del festival tan marcada per la dansa, *I was told not to make eye contact with Tom Cruise* posa el focus en el que no es veu i tanmateix ens commou.

Creació i interpretació: Elena Carvajal
Acompanyament: Fran Martínez
Dramatúrgia: Carolina Campos
Assistència de moviment: Anja Röttgerkamp
Disseny d’il·luminació: Leticia Skrycky
Disseny de so: Adrià Juan
Disseny i confecció de vestuari: María Gutiérrez, Neus Masdeu i Masha
Espai escènic i objectes: Elena Carvajal i Maria Alejandre
Producció: Elclimamola
Pel·lícula Jill, Uncredited: Anthony Ing
Agraïments: Jill Goldston
Vídeo i documentació: Rafael Frazão

Producció: Elclimamola, en el marc del programa de suport a la creació Booster
Coproducció: Kunstencentrum BUDA (BE), TNT Festival Terrassa (CAT)
En residència amb: La Caldera, centre de creació de dansa (Barcelona); Kunstencentrum BUDA (Belgium); TNT Festival Terrassa (CAT); Fondo (Barcelona); Espai Nyamnyam (Mieres, Girona); La Poderosa (Barcelona); Nau Ivanow (Barcelona); El Corralito (Terrassa)
Amb el suport de: Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya; Embajada de España en Bélgica; Institut Ramon Llull; Pla d’impuls a la dansa; La Mutant – Espai d’Arts Vives (ES)

CLAP & SLAP

AGNIETE LISIČKINAITE & IGOR SHUGALEEV

DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 20 H

TEATRE ALEGRIA

40 MIN

ANGLÈS (SOBRETÍTOLS EN CATALÀ)

15 €

Quan comença una guerra? On comença, i on acaba, la responsabilitat sobre un conflicte armat? I, sobretot, on comença, i on acaba, l’afectació que produeix sobre les vides? Procedents, respectivament, de Lituània i Bielorússia, l’Agniete Lisičkinaite i l’Igor Shugaleev han vist com la invasió russa d’Ucraïna capgirava la seva vida i la seva carrera artística. Bielorússia va facilitar la invasió, mentre que Lituània es va alinear amb la defensa d’Ucraïna. El diàleg que s’estableix entre els dos creadors és inimaginable en l’esfera política.

I tanmateix, la política és inseparable de la vida, com demostra aquesta peça directa i contundent sobre el risc, la llibertat i les diferències. Si les arts en viu es fonamenten en la presència, a *Clap & Slap* aquesta està distorsionada per una amenaça bèl·lica que ho embolcalla tot. Com si les paraules no es poguessin dir del tot, perquè la lògica falla, ni els cossos hi poguessin ser del tot, perquè una força invisible els desplaça. L’Igor es va veure obligat a

abandonar Bielorússia a causa de la persecució política, mentre que l’Agniete va adoptar el compromís de no col·laborar amb artistes russòfons.

Aquesta peça es planteja com sostenir un món que s’ha esquinçat i que s’ha fet, bàsicament, insostenible. L’intercanvi físic i verbal entre els dos cossos és com un joc d’equilibris que busca el punt d’anivellament perdut. Amb una implicació corporal creixent, tota la peça es balanceja entre la quietud i la deflagració, tot donant lloc a un estat d’imminència i perill que es filtra en cada paraula que es diu.

Perquè una de les coses que la guerra destrueix primer és el sentit que donem a les nostres paraules i accions, fins a fer-nos-les tan estranyes que es fan irreconeixibles. L’atemptat violent contra la nostra llibertat també protagonitza *Volvamos al baile*, on la coreògrafa valenciana Inka Romaní recupera els fandangos prohibits durant el franquisme.

Idea i coreografia: Agniete Lisičkinaite, Igor Shugaleev

Intèrprets: Agniete Lisičkinaite, Igor Shugaleev

Composició musical: Agne Matulevičiūtė

Escenografia: Oles Makukhin

Dramatúrgia: Bush Hartsorn

Direcció consultora: Olga Lapina

Disseny d’il·luminació: Povilas Laurinaitis

Producció: Be Company / Agniete Lisickinaite

Finançat per: Lithuania Culture Council

Residències de creació: Radialsystem Berlin, Studio ALTA, Bora Bora Dance Center, Santarcangelo Festival

ZERO

MANUEL RODRÍGUEZ

DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 22 H

TEATRE PRINCIPAL - ESCENARI

55 MIN

SENSE TEXT

15 €

Diu Josep Maria Esquirol que el misteri més gran no és morir, sinó néixer. En Manuel Rodríguez va crear aquest solo arran de la mort de la seva mare, i per a ell el zero és la figura que embolcalla el misteri del no-res que connecta l'inici i el final. El cos que en Manuel presenta a escena és una mena d'estat de transició entre una buidor i la següent, una orografia humana fràgil i provisional que se sosté en la memòria i el desig, però que contínuament voreja la dissolució.

ZERO és una peça introspectiva i intensa, executada amb un gran rigor físic, on el cos es transforma en una superfície en contacte amb altres superfícies: una membrana que s'embruta, es rebrega i fins i tot es trenca. Perquè les ferides queden gravades a la pell com les paraules sobre el paper, i viure és cobrir-se lentament de cicatrius. De vegades, els traços són nítids i esmolats; altres, són taques esparses de tinta. Però adoptin la forma que adoptin,

ens van convertint en un arxiu de cal·ligrafies confuses. Entre zero i zero, tots els traços.

Una altra aspiració d'en Manuel és investigar com s'articula, i on s'instal·la, un llenguatge inefable. Quan les paraules són insuficients i el significat és incapaç de contenir el que s'escapa, la veu es converteix pràcticament en una invocació, en un canal que no transmet idees sinó que malda per contenir i habitar els plecs del temps. Prepareu-vos per sentir com el temps flueix a l'inrevés.

Cos, veu i espai conformen la tríada d'elements que en Manuel porta al límit. La recerca vocal, que busca el so d'un llenguatge propi i visceral, enllaça aquesta peça amb *El discurs*, de Rosa Romero, mentre que la respiració, que aquí esdevé un pilar gairebé xamànic de l'existència, també és el pal de paller de *KMs of Resistance*, de Mehdi Dahkan.

Creat i interpretat per Manuel Rodriguez
Objectes escultòrics: Manuel Rodriguez
Acompanyament artístic: Darko Dragicevic
Fotos: Gergely Lászlo Ofner

Creat amb el suport de la Stockholm University of the Arts en el marc del programa de màster “New Performative Practices”.
Aquesta peça està dedicada amb infinit amor a la meva mare, Aurora.

LA PRESÈNCIA

ADRIÀ SÁNCHEZ-CAMPO

DIVENDRES 25 DE SETEMBRE, 17 H

EL CORRALITO CCA

50 MIN

CATALÀ, CASTELLÀ, ANGLÈS

4 €

PETI-SUIS

SUPREEMA

DISSABTE 26 DE SETEMBRE, 12 H

EL CORRALITO CCA

50 MIN

SENSE TEXT

4 €

El Corralito CCA es dedica a donar suport a creadores emergents de Terrassa des de l'any 2015. La voluntat: oferir un espai a joves artistes que encara no saben (o escullen no saber) exactament cap a on van. Treballant des de l'autogestió i l'economia circular, El Corralito vol ser una casella de sortida, o una d'aquelles que permeten avançar més que allò que el dau indica.

La col·laboració amb el TNT es va iniciar el 2020, i acompanya anualment dos processos creatius que són mostrats en el marc del festival. La selecció té tres criteris: u, que siguin peces de creadores amb poca trajectòria —tornant a la idea del dau. Dos, que siguin projectes en creixement, que puguin treure profit de la residència d'estiu a El Corralito. I tres, que siguin sensibles a les urgències temàtiques o metodològiques que d'una manera o altra uneixen les propostes de cada edició del TNT. Les dues peces que enguany compten amb l'acompanyament de El Corralito tenen en comú una combinació molt especial de

sentit de l'humor i risc a l'hora de tractar vivències personals relacionades amb la infantesa i el trauma.

Peti-suis és la nova creació de suPreema, que utilitza els codis de la dansa contemporània per qüestionar què s'amaga rere el model de “bona nena”. Just en un moment en què ideals aparentment anacrònics reapareixen amb força a través de les xarxes socials, aquesta peça reivindica la figura de les nenes diabòliques com a projecció alternativa de les *clean girls*. Vindreu a jugar amb elles?

La presència, per altra banda, és un recorregut dissenyat per l'Adrià Sánchez Campo, que comença com una expedició pseudocientífica per localitzar presències invisibles i va desembocant cap a un terreny cada cop més íntim, on la cerca de presències extracorpòries esdevé el canal per evocar una absència. Antena en mà, l'Adrià ens demana que afinem els sentits, perquè si no ens enfrontem amb la foscor no podrem fer les paus amb els nostres fantasmes.

Creació i interpretació: Adrià Sánchez-Campo

Acompanyament artístic: Júlia Puigcarbó

Ajuda dramaturgica i escènica: Isabel Rojasv

Assessorament: Xavier Bobés

Amb el suport de: El Corralito x TNT, Centre Cívic Barceloneta, L'animal a l'esquena

Agraïments: Jimmy x Sala Rokokó, Anabel Campo, Oriol Morales, Andrés Vega, Mery de Lorenzi, Júlia Parès, Tanit Graffelman, Laura i Joel Campo.

Autoria: suPreema

Coreografia, interpretació i dramaturgia: Lucía Flores

Intèrprets: Mariona Marta, Pepe Lolo, Mar García i Alicia Sáez

Extres: María Fans, Carlota Malo i Javi Soler

Equip tècnic i artístic: Emma Alfonso Torres (vestuari); María Bori (disseny d'il·luminació); Román García (composició musical) amb col·laboració de David Mormeneu; Anna N. Hierro i María Bori (assistència de moviment); Javi Soler (investigació sonora); i Roberto Fratini (assessoria dramaturgica)

Coproducció: Antic Teatre, i amb el suport de CC Drassanes i Sala La Fornal

PROGRAMACIÓ I ENTRADES

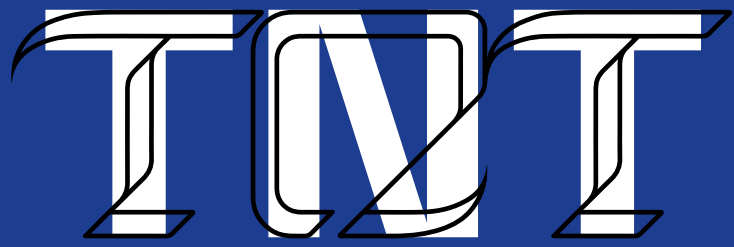

VEURE MAPA DE LOCALITZACIONS

VEURE MAPA DE TNT A LES PLACES

Terrassa
Noves
Tendències

tnt.cat

ORGANITZA:

AMB EL SUPORT DE:

COL-LABOREN:

MITJANS COL-LABORADORS:

JORNADA DE PROFESSIONALS:

PATROCINA: